

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3269/2018
12.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Маријана Комненић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „ББ“ у ..., коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3985/17 од 07.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 12.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3985/17 од 07.12.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3985/17 од 07.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1693/16 од 30.05.2017. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана је тужена да јој на име мање исплаћене накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора за месец јул 2014. године исплати износ од 1.551,06 динара, са законском затезном каматом почев од 20.08.2014. године до 17.04.2017. године, која износи 822,11 динара, што све укупно износи 2.373,17 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци надокнади трошкове парничног поступка у износу од 36.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3985/17 од 07.12.2017. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1693/16 од 30.05.2017. године у ставу првом изреке и у делу става другог изреке којим је обавезана тужена да тужилци исплати износ од 36.300,00 динара на име накнаде трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу којим је одлучено о законској затезној камати на досуђени износ трошкова поступка, тако што је

обавезана тужена да тужиљи плати камату почев од дана извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев тужиље за исплату камате на трошкове поступка за период од дана пресуђења 30.05.2017. године до дана извршности пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни касациони суд одлучи о изјављеној ревизији као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности те ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлука о тужбеном захтеву у конкретном случају донета је правилним тумачењем и применом члана 114. став 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 24/05 ... 32/13), којим је прописано да запослени има право на накнаду зараде у висини просечне зараде у претходна три месеца у складу са општим актом и уговором о раду за време одсуствовања са рада на дан празника који је нерадан дан, годишњег одмора, плаћеног одсуства, војне вежбе и одазивања на позив државног органа. Ова одредба била је на снази до 29.07.2014. године када је ступио на снагу Закона о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 75/14), којим је измењен члан 114. став 1. тако што је предвиђено да запослени има право на накнаду зараде у висини просечне зараде у претходних 12 месеци, у складу са општим актом и уговором о раду, за време одсуствовања са рада на дан празника који је нерадни дан, годишњег одмора, плаћеног одсуства, војне вежбе и одазивања на позив државног органа.

Наведена одредба примењује се на обрачун и исплату накнаде зараде за време које запослени у основним и средњим школама проведе на годишњем одмору, плаћеном одсуству и државном празнику, у складу са чланом 23. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник Републике Србије“, број 12/09 ... 1/12).

Наиме, просечна зарада запосленог из члана 114. став 1. Закона о раду за претходна три месеца, односно за претходних 12 месеци своди се на износ зараде по радном сату који ће, множењем са бројем сати годишњег одмора, дати износ накнаде зараде која тужиљи припада за време коришћења годишњег одмора. Због тога су нижестепени судови у овом спору применили правилан метод обрачуна накнаде зараде (укупна зарада у обрачунском периоду подељена са укупним бројем сати рада и тако добијен износ зараде по радном сату), јер је то у складу са

наведеном законском одредбом која није прописала да је просечна зарада - просечна месечна зарада.

Имајући изложено у виду, позивање тужене на пресуду Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2002/17 од 16.08.2017. године, не оправдава одлучивање о посебној ревизији ни по једном основу предвиђеном у члану 404. став 1. ЗПП.

Из тог разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

У споровима за наплату новчаног потраживања из радног односа о дозвољености ревизије се, на основу члана 436. ЗПП, одлучује применом члана 403. став 3. истог закона - према вредности предмета спора побијеног дела.

Вредност предмета овог спора износи 1.551,06 динара (износ обрачунате и досуђене затезне камате од 822,11 динара није узет у обзир при одређивању вредности предмета спора, у складу са чланом 28. став 2. ЗПП) и очигледно не прелази висину динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, меродавну за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП.

Због тога ревизија тужене није дозвољена, па је применом члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић